

Prædikeninspiration til Diakoniens dag

– Sidste søndag efter hellig tre konger 7. februar 2021.

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus: [Markusevangeliet 4,1-20](#)

Af: Diakonikonsulent i Helsingør Stift og Kirke Care konsulent Thyge Enevoldsen

Jesus gav sig igen til at undervise nede ved søen. Og en meget stor skare flokkedes om ham, så han måtte gå om bord og sætte sig i en båd ude på søen, mens hele skaren stod på bredden inde på land. Og han lærte dem meget i lignelser, og i sin undervisning sagde han til dem: »Hør her! En sædemand gik ud for at så. Og da han såede, faldt noget på vejen, og fuglene kom og åd det op. Noget faldt på klippegrund, hvor der ikke var ret meget jord, og det kom straks op, fordi der kun var et tyndt lag jord; og da solen kom højt på himlen, blev det svedet, og det visnede, fordi det ikke havde rod. Noget faldt mellem tidsler, og tidslerne voksede op og kvalte det, så det ikke gav udbytte. Men noget faldt i god jord og gav udbytte; det voksede op og groede, og noget bar tredive og noget tres og noget hundrede fold.« Og han sagde: »Den, der har ører at høre med, skal høre!« Da han var blevet alene med sine ledsagere og de tolv, spurgte de ham om lignelserne. Og han svarede dem: »Til jer er Guds riges hemmelighed givet, men til dem udenfor kommer alt i lignelser, for at de skal se og se, men intet forstår, de skal høre og høre, men intet fatte, for at de ikke skal vende om og få tilgivelse. Og han sagde til dem: »Forstår I ikke denne lignelse? Hvordan skal I så kunne forstå de andre lignelser? Sædemanden sår ordet. Med dem på vejen, hvor ordet sås, er det sådan, at når de har hørt det, kommer Satan straks og tager det ord bort, der er sået i dem. De, der bliver sået på klippegrund, er dem, der straks tager imod ordet med glæde, når de har hørt det; men de har ikke rod i sig, de holder kun ud en tid, så når der kommer trængsler eller forfølgelse på grund af ordet, falder de straks fra. Andre er dem, der bliver sået mellem tidslerne; det er dem, som har hørt ordet, men denne verdens bekymringer og rigdommens blændværk og lyst til alt muligt andet kommer til og kvæler ordet, så det ikke bærer frugt. Men de, der bliver sået i den gode jord, det er dem, der hører ordet og tager imod det og bærer frugt, tredive og tres og hundrede fold.«

LANDSKABET – HJERTEMULDEN.

De 4 jordtyper – vi kender det nok både fra vort eget liv og fra andres?

– Når hjertet er hårdt og glat af travlhed – ligeså hårdt stampet og trampet som en sti. Troens og håbets og kærlighedens frø rører os kun på overfladen. Godheden fra Gud og mennesker får ikke tid og ro til at synke ordentligt ind og sætte sig og gøre godt i os. Vi flakker fra det ene til det andet.

– Eller når alt er fint og modtageligt og smilende positivt på overfladen. Men lige under overfladen er hjertet alligevel ligesom klippegrund, og derfor kan kærligheden heller ikke dér sætte ordentlige rødder i os. Hvad kan være de gode grunde til hårdheden lige under overfladen? Gentagne skuffelser og svigt, bitterhed? Andet? Hårdheden beskytter os mod

nye skuffelser, svigt og overgreb. Men kærlighed og godhed får heller ikke lov at sætte rod.

– Der er også jordmulden fuld af tidsler og andet ukrudt. Jesus nævner tidslerne som et direkte billede på alle mulige bekymringer og begær efter rigdom. Bekymringer kan vokse sig store og tage saft og kraft ud af enhver glæde. Og jag efter penge, ting og prestige gir ekstra gode vækstbetingelser for mistillid og misundelse. Troen, håbet og kærligheden kvæles. Vi kender det.

– Hvad er så "den gode jord"? Hvad skal der til, for at "hjertermulden" kan være virkelig modtagelig for kærlighedens og troens frø fra Gud og mennesker? Vi ved, at god jord er jord, som er pløjet – eller vendt med en spade eller et greb. Og hvis vi skal bruge billedet om den gode jord på vort eget liv: Har der været tidspunkter eller perioder, hvor vores egen tilværelse er blevet vendt eller måske ligefrem pløjet op? Og hvad har det gjort ved os? Hvad sker der, når den sædvanlige, fasttrampede grund under vores fødder pludselig rives og pløjes op under os? Når vi rammes af sygdom, sammenbrud, tab, sorg...

"HVAD DU SÅ TUNGT HAR PLØJET, ER MIG EN EVIG HØST"

Som kristne tænker vi ikke på Gud, som en der løber rundt og roder totalt op i vores tilværelse med en stor plov eller kultivator. Men Jesus gir os tillid til, at når Gud får adgang til vi menneskers endevendte og gennempløjede tilværelse, så kan Gud som ingen anden så nyt liv og håb og nye muligheder i os. Hvorfor? Kan det være på grund af påsken? Kan det være, fordi Gud selv, Langfredag, som ingen anden gik igennem pløjningen på kryds og på tværs i sit eget hjerte – med Jesu død på korset. Som vi synger med Brorson: "Hvad du så tungt har pløjet, er mig en evig høst." Ordet om korset (i epistellæsnningen) – Guds kraft til frelse. På grund af pløjningen og gennembruddet i Guds eget hjerte langfredag. Det er dér, gennembruddet og håbet begynder – om forunderlig gudsriges vækst også ud af vi menneskers brudte hjertermuld.

KOMPOST

Tilbage til den gode jord – og hvad der gør jorden god. Kompost er også en god ting. For at jord kan blive god, så må noget også gerne kompostere og gå til grunde. Det kan være vores egen stolthed og forfængelighed, som må dø – igen og igen. Det kan være kirkelige kasser og former og systemer, som jeg har brugt til kontrol og overblik over andre. Det kan være ideer/holdninger, som jeg har brugt til at holde andre på afstand. Ikke alle gamle holdninger skal smides væk. Men måske er der holdninger eller kundskaber, som ligeså stille skal ha' lov til at "kompostere" og blive til god, dyb hjertermuld?

GUDS ØDSELHED.

Jesus åbenbarer Guds overflodshjerte for os: At Gud ligesom sædemanden strør ødselt og gavmildt ud overalt – også på de allermest umulige og håbløse steder!

Gud strør gudsrigets sædekorn ud på de mest håbløse steder i dit og mit liv – og i verden omkring os. Og det gør han, for at gudsrigets sædekorn også må finde vej til den gode jord – til de steder i dit og mit og andres liv, som er pløjet og skåret igennem på kryds og på tværs – og hvor branden har hærget og selv brændt tidslerne væk for en tid.

Og lige netop dér kan nådens og barmhjertighedens ord og gerninger fæstne sig for alvor.

Og det viser sig, hvor stor en kraft, der er i gudsrigets sædekorn, som strøs overalt: De bærer 30, 60 og 100 fold korn! En frugtbarhed så voldsomt urealistisk – men som Jesus altså med sikker hånd placerer som hovedpointe og kulmination i lignelsen i evg. til

i dag. Gudsrigets ødselhed – og gudsrigets håb og kraft.

HVAD ER DET FOR NOGET MED "GÅDER, DER SKULLE SKJULE BUDSKABET FOR DEM UDENFOR, FOR AT DE IKKE SKULLE VENDE OM OG FÅ TILGIVELSE"?

"Dem udenfor" – udefra sammenhængen bliver vi klar over, at det er farisæerne og de skriftkloge og Herodianerne, som Jesus henviser til – dem, som var i gang med at lægge planer for at slå ham ihjel. Og de ville ikke komme til at blive tiltalt af nåden og barmhjertigheden, før de havde gået selvretfærdighedens vej til ende. Åbningen og håbet for dem måtte vente lidt endnu – indtil Langfredag. Mens Jesus hang på korset – da bad han for de selv samme mennesker: "Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør." På korset viste Guds dårskab og svaghed sig at være visere og stærkere end alt andet: Den kærlighed, som bad for sine bødler, at nåden og barmhjertigheden også måtte gælde dem.

Nåden og barmhjertigheden strøs ud med rund og naglemærket hånd – også til bødlerne

En sandhed og en retfærdighed og en nåde så stor, at der er nok til at frelse verden – til at forlige verden med Gud. Så stor en kraft er der i gudsrigets sædekorn, som strøs ud over alt!!